

Silvija Ninković

23.05.2025. 22:04

Pogledano: 38 puta

Zajedno gradimo inkluzivniju školu : Partnerstvo roditelja i nastavnika kroz generacije

Blog donosi priču o radionici koja je okupila bake, majke i učenike u zajedničkom učenju i stvaranju, pokazujući koliko su partnerstvo sa roditeljima i inkluzija ključni za toplu, podržavajuću školsku sredinu.

U vremenu kada je komunikacija između škole i porodice često svedena na formalnosti, kada su umor i pritisak svakodnevice ostavili trag i na prosvjetnim radnicima i na roditeljima, postaje jasno da nam svima nedostaje ono što je suštinsko a to su: topla riječ, razumijevanje, zajedništvo.

Zato sam poželjela da, kroz svoj master rad o partnerstvu roditelja i nastavnika i inkluzivnosti škole, ne pišem samo o teoriji, već da živim ono što vjerujem . Da istinsko partnerstvo počinje kada se međusobno prihvatamo , čujemo I razumijemo.

U školi sam organizovala radionicu u kojoj su učestvovala bake i majke naših učenika. Bake su sa djecom podijelile svoja sjećanja o školovanju u neka davna, skromna ali emotivno bogata vremena. Djeca su slušala pažljivo, upijajući njihove riječi kao najdragocjenije lekcije.

Jedna baka je, dok je pravila lutkicu sa učenicima, tiho rekla: „Nisam znala da i ja sa svojih 72 godine mogu biti dio škole.“ U toj rečenici bila je sažeta suština svega za šta se zalažem, a to je da se svako osjeća dobrodošlo, važno i uključeno.

Svi smo zajedno, podijeljeni u grupe, pravili kolače i kanapee, izrađivali lutkice, crtali i pisali sastave o bakama. Učionica je mirisala na djetinjstvo, smijeh i prisnost. Naučili smo i staru igru “kapanje” običaj sa našeg kraja koji nam je jedna baka pokazala, a djeca prihvatila s oduševljenjem je igraju. I danas je igraju, sa malim izmjenama , kao što to djeca uvijek vole da rade, da smišljaju nova pravila... Sreća i zadovoljstvo koje su donijele bake ispunjavali su našu učionicu još dugo nakon radionice .

U tim trenucima nije bilo granica. Samo podrška, poštovanje i želja da budemo jedni uz druge. To je ona veza koju škola i roditelji danas moraju negovati. Znam, nije lako. Prosvjetni radnik danas nosi mnogo odgovornosti, stres, borbu s papirologijom, često i osjećaj neshvaćenosti, nažalost ponekad i neprihvaćenosti. Ali ako želimo da budemo istinski oslonac djeci, moramo biti borci i graditi mostove. Ne zbog obaveze, već zbog potrebe. Zbog nas samih...

Ova radionica je bila mali podsjetnik da inkluzija ne počinje i ne završava dokumentom. Ona se živi u razgovoru, druženju, u kolaču, u staroj igri, u osmijehu bake dok gleda unuča kako crta njen portret.

Zato pozivam sve kolege: otvarajmo vrata, oslušujmo, pružimo ruku. Možda je to ono što svima danas najviše treba.

Tags

Socio-emocionalni razvoj i razvoj ličnosti

Kroskurikularne i međupredmetne teme

Collections

Objava

Partnerstvo obitelji i škole

Autorski tekstovi